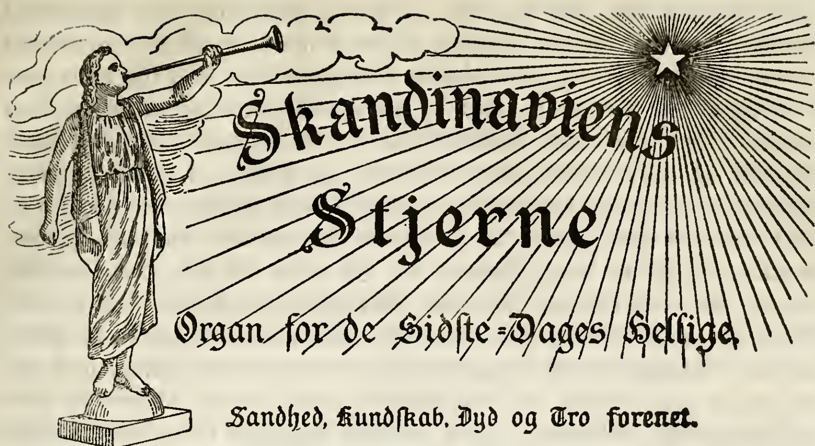

Nummer 12	15. Juni 1906.	55. Aargang

Uddrag af Indledningstalen af Præsident Joseph F. Smith

ved den 76. Aarskonference, holdt i Salt Lake City den 6. April 1906.

—

„Det glæder mig at have Lejlighed til igen at kunne samles med eder ved denne den 76. Aarskonference af Kirkens Organisation, og at se saa mange til Stede i Dag. Jeg haaber, at Guds Aand maa dvæle i vore Hjerter gennem hele Konferencen, saa at vi ved dens Afslutning maa føle, at vi ikke ere komne sammen forgæves, men at meget godt er udrettet og Kirkens Love fuldbyrdede. Vi have Aarsag til at takke Gud for denne skønne Morgen, og jeg haaber vi maa have gunstigt Vejr og nyde en rigelig Udgydelse af Guds Aand i vore Møder.

I de forløbne seks Maaneder, siden vi sidst vare samlede i Konference, er der forefaldet mange interessante Ting. Held og Lykke synes at have kronet de Sidste-Dages Helliges Bestræbelser paa alle Sider; og jeg nævner ikke dette for at prale, men i dybeste Ydmyghed og Hjertets Taknemmelighed til Herren. Jeg tror, at den Følelse af Hengivenhed for Zions Sag, der har gjort sig gældende i Kirken i de sidste seks Maaneder, har været lige saa levende som nogensinde før. Jeg tror, at vi i Almindelighed have været saa enige som nogensinde før; og om det ikke var fordi nogen kunde tænke, det var Praleri, vilde jeg vove at sige, at efter mit Skøn har Præstedømmet og Folket som et Hele aldrig været mere enige, end vi ere i Dag."

Han talte dernæst om Tilstanden i de forskellige Afdelinger af Kirkens Organisation; sagde, at der var Enighed og Fremgang i de forskellige Kvorummer af Præstedømmet, osv. Om den kvindelige Hjælpe-

forening bemærkede han følgende: „Denne Organisation blev indstiftet af Profeten Joseph Smith. Den er derfor den ældste af de medvirkende Foreninger i Kirken og er af største Vigtighed. Den maa ikke alene gøre Omsorg for de fattige, de syge og trængende, men det er ogsaa dens Pligt — og en af dens største Pligter — at drage Omsorg for Zions Mødres og Døtres aandelige Velværen og Frelse; at se til, at ingen forsømmes, men alle bevogtes mod Ulykke, Nød, Mørkhedens Magter og de Onder, de staa i Fare for i Verden. Det er den kvindelige Hjælpeforenings Pligt at drage Omsorg for, ikke alene sit eget aandelige Velværen, men for alle de kvindelige Medlemmer af Kirken. Det er dens Pligt at samle Midler fra dem, der have i Overflødighed, og uddele samme i Visdom til de trængende. Det er en af dens Pligter at se til, at der er nogle skikkede til Sygeplejerske, saavel som til at lære og sætte et følgeværdigt Eksempel, og at de have Lejlighed til at blive tilfulde uddannede til at udføre dette store Arbejde, hvorpaa der hviler et stort Ansvar. Lad mig sige, at det forventes af Hjælpeforeningen, især af dens almindelige Autoriteter, at den vil have et vaagent Øje over alle de forskellige Organisationer blandt Kvinderne i Zion; thi de staa som Hovedet for alle disse."

Dernæst betragtede han det gode Arbejde, der udføres i de Unge-Kvinders Uddannelsesforening, Børnenes Forening og Kirkeskolerne. Om disse sidste sagde han: „Vi have en Del Kirkeskoler oprettede i Zion, jeg tror der er circa 17 af dem. Brigham Young Universitetet i Provo, de Sidste-Dages Helliges Universitet i Salt Lake City og „Brigham Young Colledge" i Logan ere Institutioner, vi som et Folk kunne være stolte af. Kirkens Formynder i Forbindelse med dens første Præsidentskab og Apostlenes Raad har ydet saa meget som muligt til Understøttelse af Kirkeskolerne, andre Obligationer taget i Betragtning. Vi have bestræbt os paa at tilskynde i Kirkeskolerne Oprettelsen af Departementer for Haandværk og Kunst, og saa vidt jeg veed bliver alt muligt gjort for at uddanne Ungdommen, ikke alene i de forskellige Haandværk, men ogsaa i Landbrugskundskaben. En Landbrugsafdeling er for nylig bleven indført i Brigham Young Universitetet, og een af vore bedste Videnskabsmænd er udsøgt til at tage denne Klasse til Undervisning. Det glæder mig at kunne sige, at nogle af vore ældste „Farmere" udtale sig meget fornøjede med den Undervisning de have erholdt ved at være med i denne Klasse."

Religionsklassens Arbejde er en Tilføjning til Kirkeskolerne, og er under Præsident Anthon H. Lunds og hans Medhjælperes Bestyrelse, og er en meget nødvendig og meget nyttig Tilføjelse til vore medvirkende Organisationer. Den blev indstiftet for at hjælpe til paa rette Maade at undervise og uddanne vore Børn, og jeg anbefaler den til de præsiderende Autoriteter alle Vegne og udbeder deres Opmærksomhed,

Opmuntring og Assistance for den, saa vidt det staar i deres Magt. Lader os passe paa disse Ting, thi de opfostre og styrke vore Børn i det gode, og intet er mere vigtigt end dette.

Hvad der angaar Tiendelovens Overholdelse, lad mig sige til de Sidste-Dages Hellige, at aldrig før i Kirkens Tilværelse har Folket som et Hele indbetalt saa meget i Tiende som i Aaret 1905, og dog have de ikke gjort mere end deres Pligt i den Retning. Ja, der er endog mange af Kirkens Medlemmer, som ikke have opfyldt deres Pligt, hvilket Bøgerne vise. De ere aabne for Undersøgelse af de Hellige, som ønske at se dem igennem, og som selv have indbetalt nogen Tiende, men ikke for Uvedkommende. Vi skamme os ikke for dem. Regnskaberne ere korrekte og ærlige, og ingen, som vil undersøge dem, vil kunne sige andet, om han selv er ærlig.

Der er andre Ting, som kommer mig i Tanker. Vi bidrage af Midlerne til at oprette og vedligeholde Missionshuse ude i Verden; og vi have i Dag flere Hovedkvarterer end nogensinde før, som tilhøre Kirken, i England, Skandinavien, de Forenede Stater og paa Øerne i Havet, hvor Ældsterne kunne finde et Tilflugssted, om de ere syge eller i anden Nød, og hvor de kunne mødes sammen for Raadførsel. Jeg nævner ikke dette for at prale, men kun for at berette Tilstanden for eder, som den i Virkeligheden er. Saaledes kunne vi sige, at trods al den Modstand, Forfølgelse, Had, Falskhed, Bagtalelse og Løgn, der nu i saa mange Aar har opfyldt Pressens Spalter i den Hensigt at nedværdige og skade de Sidste-Dages Hellige og Kirkens Autoriteter, trivedes Kirken aldrig bedre, end den gør i Dag; og maaske vi burde takke Herren, fordi han lader vore Fjender have Lejlighed til at beskæmme sig selv, saaledes som vi se dem gøre.

Herren velsigne eder, Brødre og Søstre. Jeg ser for mig Kirkens Ledere, Stavspræsidenter og Raadgivere, Medlemmer af Højraad, Biskopper og deres Raadgivere, og dem som ere beskæftigede i vore Opdragelsesanstalter og i andre ansvarsfulde Stillinger i Kirken. Jeg holder eder alle i Ære. Jeg elsker eder for eders Hengivenhed til Zions Sag. For mit eget Vedkommende gælder det om Guds Rige eller intet. Personligen er jeg ikke af nogen Vigtighed i dette Værk, og jeg er som intet, uden ved mine Bestræbelser paa i al Ydmyghed at gøre min Pligt, saa vidt Herren vil give mig Evne dertil. Men dette er Guds Rige. Hvad jeg mener med Guds Rige er Jesu Kristi Kirkes Organisation, hvoraf Kristus selv er Kongen og Hovedet. Det er ikke en Organisation, der i mindste Maade berøver nogen sin Frihed, eller sætter nogens Rettighed i Fare, men som derimod har til Hensigt at opløfte Menneskene og forbedre deres Tilstand; at gøre daarlige Mennesker gode, og gode Folk bedre. Dette er Kirkens Formaal, og dette er hvad den udretter i Verden. Og den er meget streng med Hensyn til disse Ting. Drankere,

Horkarle, Løgnere, Tyve, saadanne som ere Forrædere mod deres Medmennesker, og som ere uværdige nogens Tiltro, Kærlighed eller Tillid — alle saadanne blive udelukkede af Kirken, naar deres onde Gerninger komme for Dagen, og de tillades ikke at blive staaende som Medlemmer, naar det bliver os bevidst. Ganske vist er der ingen af os uden Svagheder og Ufuldkommenheder. Fuldkommenhed er ikke opnaaet af jordiske Mennesker; vi have alle vore Svagheder. Men naar nogen svigter Sandhed, Dyd, og Kærligheden for Evangeliet og for Guds Folk, og bliver en aabenbar Fjende, bliver det Kirkens Pligt at afskære ham fra Samfund med de Hellige og lade ham fare ad sin egen Vej. Vi vilde ikke gøre Ret, dersom vi hængte ved eller søgte at opholde Mænd og Kvinder af en saadan Karakter iblandt os, ihvad Slags Forhold der end monne være mellem dem og os. Derfor gentager jeg: Jesu Kristi Kirke fremhæver Dyd, Ærbarhed, Sandhed og moralsk Renhed, samt Velvillie mod alle Mennesker. Den er for Gud, den evige Fader, og for Jesus Kristus, hans Søn, som han sendte til Verden, og hvem det et „evigt Liv" at kende. Dette er Kirkens Erklæring, og den kan ikke tolerere Vederstyggelighed, Overtrædelse og Ugudelighed hos dem, der gøre Krav paa at staa i Forbindelse med den. Vi maa skille os fra dem og lade dem gaa; ikke at vi ønske at gøre dem noget ondt; vi ønske ikke at skade noget Menneske. Det have vi aldrig søgt og ønske ikke nu at gøre. Men paa den anden Side have vi heller ikke i Sinde at lide Skade af dem, der søge at ødelægge os, saalænge vi kunne undgaa det. Det er vor Ret at forsvare os imod Fjender.

Maa Gud velsigne eder; maa Fred bo i eders Hjerter, og Kærlighed for Sandheden brænde i eder. Maa Reenhed og Dyd smykke alle eders Veje. Maa I leve i Oprigtighed og Ærlighed for Herren, holde fast ved Troen og være frimodige Vidner om Jesus Kristus; thi den, som er trofast, vil faa sin Løn. Gud velsigne eder, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 175.)

For en Tid efter Pinsefesten tillodes de Hellige at dyrke deres Gud og forkynde Evangeliet uden megen Forfølgelse; men som deres Medlemsantal forøgedes, mødte de ogsaa mere fjendtlig Modstand. Sadducæerne vare meget ansete i den jødiske Nation; Højpræsten var een af disse. De fornægtede og modstred Læren om Opstandelsen, hvilken de Kristne troede og lærte, og derfor hadede Sadducæerne disse saavel som deres Lære. Efter Stephanus' Død førtes en skrækkelig Forfølgelse mod

de Hellige. Den Iver, hvormed Saul havde deltaget i Stephanus' Mord, gjorde ham til en Helt i Farisæernes og Sadducæernes Ojne. De vare nu rede til at beære ham langt mere end tilforn, ja endog give ham den højeste Æresbevisning, der stod i deres Magt. De gjorde ham til Medlem af deres Sandhedrin, mulig som een af de Skriftkloge. Han gav sin Stemme mod de Kristne, der anklagedes under falske Beskyldninger, og et stort Hverv blev ham givet, det at udrydde den kristne Kirke. Han var ogsaa villig dertil. Forunderligt, som det synes os, og som det ogsaa senere syntes ham selv, nærede han en ærlig skønt falsk Følelse, nemlig at han derved behagede Gud. Han sagde senere: „Jeg selv haver vel ogsaa forment, at det burde mig at gøre meget imod Jesu den Nazaræers Navn." Efterdi han troede, at Jesus ikke var den lovede Messias, tænkte han, at Tro paa ham og paa hans Opstandelse var Gud mishagelig. Han tænkte, at han ved at modsætte sig de Kristnes Lære og forfølge dem kunde godtgøre, hvad han manglede af Lydighed mod Guds Love og de jødiske Traditioner, og saaledes vinde den Lyksalighed, han forgæves havde søgt i al sin Tid.

Efter Stephanus' Død var Saul mere ivrig end nogensinde før i at forfølge de Kristne i Jerusalem. Han gik fra Hus til Hus fuld af Harme og Voldsomhed og bragte Sorg og Elendighed ind i mangt et tilforn lykkeligt Hjem. Han søgte at faa Kristi Tilhængere til at beskæmme hans Navn og fornægte deres Tro paa ham. Dette vilde de ikke, hvorfor han da slæbte dem i Lænker bort fra Hjemmet og Familien. Han slog og plagede dem, pinte dem paa mange Maader og forfulgte dem indtil Døden. Han skaanede hverken gamle eller svage og var forfærdelig grusom endog mod svage hjælpeløse Kvinder. Maaske nogle af disse vare de trofaste, elskværdige „Jerusalems Døtre", som havde fulgt Jesus, da han bar sit Kors, til hvilke han sagde: „Græder ikke over mig, men græder over eder selv og over eders Børn."

De Kristne frygtede ingen Fjender saa meget som denne unge Rabbiner. Fjerne Stæder og Byer hørte Rygtet om hans grusomme Adfærd. I Damaskus rygtedes, „hvor meget ondt han havde gjort mod Guds Hellige i Jerusalem." Som vi ville erindre — hvad han ikke selv vidste dengang — skulde den Tid komme, da han selv ogsaa skulde lide at blive stenet, plaget, fængslet og dræbt for at være een af „Guds Hellige".

Før sin Himmelfart sagde Jesus til sine Disciple, at de skulde være hans Vidner i Jerusalem, Samaria og Judæa. Dette skete efter Stephanus' Død, men paa en Maade de mindst havde ventet. Vi læse i Apostlenes Gerninger (8:1, 4): „Og paa samme Dage begyndte en stor Forfølgelse over Menigheden i Jerusalem; og de adspredtes alle over Judæa og Samaria Egne undtagen Apostlene." „Imidlertid gik de adspredte omkring og forkyndte Evangeliets Lære." Disse Kristnes Virksomhed forbitrede Saul overmaade meget. „Rasende end mere imod dem,

forfulgte jeg dem endog indtil fremmede Stæder", skriver han. Een af disse var Damaskus, Syriens Hovedstad, hvorhen mange Kristne havde flygtet, og hvor de overtalte Folk til at annamme Læren og blive Kristi Tilhængere.

Nogle Maaneder efter Stephanus' Død medens Sauls Forfølgelseslyst endnu ikke var tilfredsstillet med Forfølgelser mod de Hellige i Jerusalem, bad han den mægtige Ypperstepræst, Theophilus, om Breve til Synagogerne i Damaskus, med Magt til at arrestere og bringe til Jerusalem de Kristne, om han kunde finde nogen der. Han havde ingen Rettighed til at forlange et saadant Brev, ej heller havde Ypperstepræsten Ret til at udstede det, men det gjordes alligevel.

Rejsen imellem Jerusalem og Damaskus tog gerne seks eller otte Dage, og førte over Bjærge, Dale og Sletter. Ulig Jesu og hans Disciples simple og usmykkede Rejseselskab, der vandrede tilfods, rejste Saul i stor Pragt. Hans Tjenere tjente deres Rabbiner med Højagtelse. De vare af samme Aand og Stemning som han selv og rede til at adlyde hans grueligste Ordrer. Lader os følge med ham paa den Vej, vi kunne formode han rejste.

Ved Gibea vilde han mindes den Konge, hvis Navn han bar. Han rejste over et stenrigt Land, paa hvis Terrasser laa rige Kornmarker og Haver bevoksede med Meloner og andre Sydfrugter, hvormed vandrende kunde beværtes, medens de hvilede. Han kom forbi mange Steder, omtalt i Skriften, men hans Tanker vare henvendte paa det fremtidige, ikke det forbigangne. Ved Bethel overnattede han muligvis, hvor Jakob gjorde sytten Hundrede Aar før ham. Hvilke Drømme skulde han ikke have haft her! Men han havde ingen Syner med lysende Engle; han hørte ingen Røst fra Herren sigende: „Jeg vil være med dig og bevare dig, hvor du gaar hen." Ved Siloh vilde han erindre den præstelige Dreng Samuel, som var rede til at adlyde Herrens Kaldelse. Paa Bakkerne ved Samaria fik han af og til et Glimt at se af Middelhavet, over hvilket han rejste fra sit Barndomshjem. Ved sin Indtræden i den smukke Dal Sichem imellem Ebal- og Gerizim-Bjærgene, vilde han lædske sig ved den Brønd, hans Fader Jakob drak af. Hvilke Ord blev ikke her udtalt: „Jeg veed, Messias kommer," sagde Kvinden fra Samaria. Medens han beskuede den nærliggende „Josefs Grav", fremkaldte Synet muligvis mange Minder fra hans tidlige Undervisning om denne store Mand.

Som Saul saaledes vandrede Dag for Dag enten i den kølige Morgenstund eller ved den stjerneklare Nattetid, havde han en god Lejlighed til at tænke over, hvad han havde i Sinde at udføre, naar han naaede sin Rejses Maal. Hans Tanker maa have været sysselsatte med hans Foretagende, det at forfølge de forhadte Nazaræer og den Messias, paa hvem de troede. Han maa have tænkt, at de havde en Slags Fred, som

han ikke havde, skønt han havde søgt efter den i mange Aar. Var han forvisset om, at han ved at gøre denne Vandring til Damaskus gjorde Herren en Tjeneste? Stephanus' blide Blik, som han havde set ligesom badet i et himmelsk Lys indtil det blev formørket i Blod, maa have kommet ham ofte i Tanke, som vi vide det gjorde for mange Aar derefter. Kunde han glemme Stephanus' Bøn for sine Mordere? Begyndte han ikke nu at føle — om han aldrig før havde følt det — at idet han stred imod de Kristne, han muligvis stred mod Gud? Var han dog ganske vis paa, at Jesus ikke var Messias? Vilde ikke disse Tvivlagtigheder end mere forøge hans Rasen? Søgte han ikke forgæves at bortjage sin Samvittigheds Bydende? Vi ville finde Aarsag til at tro dette.

(Fortsættes.)

Præs. J. M. Christensens Tur til Jylland.

Præsident J. M. Christensen rejste den 30. Maj til Aarhus, hvor der blev adskillige Forbedringer gjorte med Hensyn til Missionshusets Bekvemmeligheder og særlig til Døbefontens og dens paastødende Værelser. Hele Forhuset blev malet og Ejendommen i det Hele taget sat i bedste Orden. Den 1. Juni rejste han til Aalborg, hvor Byggekomiteen holdt flere Møder med Arkitekt Haslem og Fundamentstøberne og Tømrermestrene, og en Kontrakt for Grundens Udgravning og Bygning blev afsluttet.

Søndag Eftermiddag den 3. Juni Kl. $4^1/_2$ efter Mødet, hvor mange Ældster vare sammen, gik disse og en Del af Menigheden hen til Tomten, hvor Missionshuset skal bygges, for at indvie Stedet i dette Øjemed. Salmen Nr. 39, „Salems Konges Præstedømme" blev afsungen, hvorefter Præsident Christensen gjorde Bemærkninger med Hensyn til Nødvendigheden af en saadan Bygning i Aalborg, og det gode, der vilde flyde til Missionærerne og de Hellige af at være i Besiddelse af et bekvemmeligt Missionshus. Indvielsesbønnen udtaltes af Præsident J. P. L. Breinholt, hvorefter Salmen 186, „O sig hvad er Sandhed" blev afsungen. Derefter Taksigelse af Præsident J. M. Christensen, og Mødet sluttedes. Der var adskillige fremmede til Stede. Efter at have ordnet alt, hvad der for nærværende kunde gøres, rejste Præsidenten tilbage til København, hvor han ankom den 8. Juni.

Værket gør god Fremgang derovre, og flere ere i den senere Tid tillagt Kirken. Ældsterne staa beredvillige til at udføre hvad som helst de kunne for Forfremmelsen af dette Værk.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Fredag den 15. Juni 1906

Pinsefesten nu og før.

Pinsefesten er forbi, og den kristne Verden har atter havt en Lejlighed til at more sig. Det er det meste, den gælder for i denne Slægt. Den siges at være af hedensk Oprindelse, fejret som en Foraarsfest og som saadan blev indført blandt de kristne Folkeskikke i det fjerde Aarhundrede, og af dem tillagdes Mindet om den Helligaands Udgydelse over Apostlene. Med et Tilbageblik i Tanke paa denne mærkelige Begivenhed, ledes vi til at spørge: Hvormange af vore kristne Venner have i disse Højtidsdage henvendt Tanken til den Begejstring og Kraft, hvormed Apostlene, og særlig Petrus prædikede til de mange Tusinde forsamlede Jøder fra mange forskellige Lande, at den korsfæstede Jesus var opstanden, og var den lovede Messias, Guds Søn, som han havde sagt sig at være? Hvormange af dem, som sige sig at være troende paa Gud og paa hans skrevne Ord, have i Tanken forestillet sig at være til Stede blandt den Skare af Jøder, der, forbavsede over den Helligaands kraftige Tilkendegivelser, forsamlede sig og lyttede til Apostlenes kraftige Bevisførelser for deres Tro og Bevidsthed om Frelserens Opstandelse — Beviser, der skar Jøderne i deres Hjerter, saa at de angrede deres Deltagelse eller Bifald til Gerningen og udbrød i Fortvivlelse over deres skrækkelige Brøde: „I Mænd, Brødre, hvad skulde vi gøre?" De troede nu Apostlenes Ord og Vidnesbyrd, at de havde fortørnet deres Gud. Mærk Peters Svar paa dette Spørgsmaal. Det var ikke det, som de vilde faa af mange „Skriftkloge" i vor Tid. Det var ikke: Du kan intet gøre selv, blot kom til Jesus og bekend hans Navn; thi han har gjort alt, hvad der kan gøres for dig, og hvo som tror skal blive salig. Nej, Svaret lød ikke saaledes. Men Peter sagde til dem: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave." Kan nogen misforstaa disse simple Ord? Behøve de at udlægges? Nej, enhver veed, hvad der menes med Omvendelse, og i den hellige Skrift finde vi, hvad der menes med Daab, hvor Evangelisterne beskrive Jesu Daab. Sand Omvendelse og Daab ere nødvindige Betingelser paa Syndsforladelse, nu ligesom forhen. Daaben kan ikke udføres lovlig for Gud af hvem som helst, men kun af dem som Gud har givet Myndighed dertil. Der findes ingen Beretning om, at Gud har forandret Frelsens Plan eller Evangeliets Ordinancer siden Frelserens Paabud, og Paulus sagde udtrykkelig, at

der var ikke noget andet Evangelium, men kun Mænd, der vilde forvilde Menneskene; falske Lærere og Profeter skulde komme; Folk skulde „vælge sig selv Lærere i Hobetal efter det, som kildrer deres Øren."

Det var ikke alene Overtrædelse af den jødiske Lov, disse forsamlede Jøder skulde omvende sig fra, men ogsaa fra at fornægte, at Jesus var den lovede Messias, Guds Søn. De maatte omvende sig fra en falsk Tro. Skønt de vare gudfrygtige og troede ligesom mange af deres Fædre, at Messias skulde komme med Magt og i stor Herlighed, maatte de dog forandre deres Tro, og slutte sig til Kristi Kirke og Lære, saaledes som han havde befalet. Læren indbefattede Indlemmelse i Guds Kirke og Rige, ved at den angrende troende lod sig døbe til Syndernes Forladelse, og derved begyndte et nyt Liv ligesom det nyfødte uskyldige Barn. Ingen var Medlem af Kirken uden disse Betingelser. Troen alene var ikke nok, thi som Apostlen siger: „Djævlene tro ogsaa og skælve." De troende maatte forandre deres Sindelag, beslutte at tjene Herren, gøre en hellig Pagt med ham ved Daaben, at ville begynde et nyt Liv, forkaste Vantro og falske Traditioner, afstaa fra Synd og Uretfærdighed, elske Herrens Sag og interessere sig for Guds Værks Fremgang. Disse vare Betingelser paa Syndsforladelse, og uden disse Beslutninger var Daaben uden Kraft eller Virkning.

Men nu have Menneskene „taget sig selv Lærere i Hobetal efter det som kildrer deres Øren;" som sige: slaa dig kun til Ro; æd, drik og vær glad; bekend Jesus, og saa er du frelst. De pege paa Jesu Ord paa Korset til den bodfærdige Røver: „Sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradis. „De sige, at Røveren gik med Jesus til sin Fader i Himlen, uden at gøre noget selv, hvorimod Apostlen siger, at Jesus gik til Aanderne, som vare i „Forvaring" (Fængsel) siden Noæ Dage, altsaa 2000 Aar i Fængsel for deres Ulydighed. Frelseren gik der for at „aabne Fængslets Porte", — for at paabegynde Evangeliets Forkyndelse blandt dem, det samme Evangelium som han forkyndte før sin Død, nemlig Tro, Omvendelse, Daab, Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, Opstandelsen og den evige Dom; der gik Røveren hen med Jesus; der maatte disse ulydige begynde at udføre det i Livet forsømte Arbejde, om de nu vilde benytte sig af Lejligheden til Frelse. Det af Frelseren paabegyndte store Værk i Aandeverdenen fortsattes af hans lydige og bemyndigede Tjenere ligesom her i Livet, og saaledes vil der engang igen gives de ugudelige og ulydige fra andre Tidsaldre en Lejlighed til at omvende sig og blive forløste, men kun efter megen „Graad og Tænders Gnidsel" over deres Ulydighed.

O, I, som ere bedaarede af forføriske Lærere og Lærdomme! I ligegyldige, som ere dyssede i Søvn over eders Ugudelighed! Vaagn op af eders Slummer, og brug eders Fornuft! Ransag Guds Raad til Menneskene, givet ved Profeter og Apostle, skrevet til Menneskenes Vejledning.

Søg Herrens sande Tjenere, dem som han har sendt, og forsager eders falske Lærere og Lærdomme! Prøver alle Ting og hold fast ved det gode. Gud, vor himmelske Fader vil, at alle skulde omvende sig og leve. Følg Peters Raad til Jøderne paa Pinsefestens Dag og derved faa den Helligaands Gave, der er mere værd end alle eders Forlystelser, og ved hvis Besiddelse alene sand Lyksalighed kan opnaas! F. C.

Forflyttelse. Ældste Nikolai Andersen flyttes fra Bergens til Kristiania Konference.

Dejligt. Det fortræffelige Foraarsvejr har gjort Danmarks Skove og Anlæg saa smukke som nogensinde før, og Københavnerne have i Pinseugen og senere myldret paa alle Lyststederne, hvor de kunde nyde Naturens Skønheder og Restauranternes forfriskende Varer.

Foraarskonferencen i Kristiania.

Konferencen holdtes i de Helliges rummelige Lokale, der var smukt dekoreret med Flag, Blomster osv. Det første Møde begyndte Lørdag Aften Kl. 8½ den 5te Maj. Foruden de i Konferencen virkende Ældster var der til Stede Præsident J. M. Christensen og Ældsterne G. M. Jørgensen og Victor E. Madsen fra København, og Præs. A. E. Eliasson og Ældste Bernhart Newren fra Gøteborg.

Efter Sang og Bøn gjordes indledende Bemærkninger af Præs. Gilbert Torgersen, der bød de forsamlede velkommen. Beretninger om Værkets Tilstand i de forskellige Grene aflagdes af Ældsterne som følger: David Sørensen fra Mandal, Olaf Jørgensen fra Arendal, Joseph Petersen fra Skien, Owen W. Halvorsen fra Larvik, Joseph P. Christensen fra Tønsberg, Anthon Sørensen fra Drammen, Jens Carlsen fra Røken, Emer Jørgensen fra Eidsvold, Lars K. Larsen fra Kristiania, Andrew Nielsen fra Moss, James Ericksen fra Frederiksstad, Ole Andersen fra Frederikshald. Ældsterne følte sig veltilfredse med at arbejde for Herrens Værks Forfremmelse, og vilde efter bedste Evne fortsætte Arbejdet, hvortil de vare kaldede. Gennemgaaende havde Værket haft god Fremgang, og det skrevne Ord blev med Flid udspredt i Land og By.

Søndag Formiddag Kl. 10 holdt Søndagsskolerne et Konferencemøde, hvor det vistes, at S.-Skoler vare organiserede i Larvik, Drammen, Frederikshald, Frederiksstad, Røken, Waalerengen, Kristiania og Arendal, fra hvilke Rapporter gaves af sammes Forstandere. Kristiania

S.-Skole gennemførte derpaa et smukt Program, og Børnene opmuntredes af Brødrene til fortsat Flid.

Kl. 3 Eftermiddag fortsattes Konferencen. Ældsterne James Ericksen og Præs. A. E. Eliasson talede til Forsamlingen om Evangeliets Principper og til Afveksling en Sang af Koret. Ældste G. M. Jørgensen benyttede den øvrige Tid af Mødet, ligeledes omhandlende Evangeliets Principper, og der sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 7 Aften holdtes det næste Møde. Efter Sang og Bøn talede Præs. Torgersen til Forsamlingen om Værkets Udbredelse over Jorden, og den Enighed der findes blandt de Hellige; de bestræbe sig mere paa at gøre Herrens Villie end deres egen, hvorfor de taalmodigen lide Haan og Spot og gøre mange Opofrelser. Ældsterne arbejde med Flid for at udsprede Sandheden blandt Menneskene trods al den Ligegyldighed, der hersker imod den. De ønske at frigøre sig overfor Herren, at der ikke maa hvile noget Ansvar paa dem, naar de nedlægge Arbejdet. En Sang blev afsunget, hvorefter Præs. J. M. Christensen stod frem for Forsamlingen. Han paaviste, at eftersom det saa tydeligt ses, at alt hvad Skaberen har dannet, svarer fuldkomment til Hensigten dermed, maa denne Skaber ogsaa have haft en viis Hensigt med at sætte Menneskene paa denne Jord. Vor Forudtilværelse, saavel som denne Prøvestand og det tilkommende Liv omhandledes af Taleren. Dernæst omhandledes Frelsens Plan og Kristi Forsoning og Offer, hvorved Menneskene kunne blive frelste paa visse Betingelser. Disse findes tydelig nedskrevne i Bibelen. Evangeliet i sin uforfalskede Tilstand havde altid mødt Modstand i Verden, og til ingen Tid maaske mere end i denne Slægt. Evangeliets Principper i deres Enkeltheder betragtedes, og Nødvendigheden for, at Menneskene maatte adlyde Herrens Love for at opnaa Frelse paavistes.

Det 4de Møde aabnedes Mandag Aften Kl. 8½. Præs. Torgersen aflagde en Beretning om det Arbejde, der var bleven udført siden forrige Konference. Han var tilfreds med Arbejdet, og Tilstanden var god. Han var villig til at virke i den Plads, han indehavde, og gøre, hvad han kunde til Værkets Forfremmelse.

Kirkens almindelige og de lokale Autoriteter foresloges til Opholdelse og bleve enstemmig vedtagne. Til Afveksling sang Koret en Korsang. Ældste Owen W. Halvorsen glædede sig ved at være en Borger i Guds Rige, hvor han kan nyde godt af dets Velsignelser — saadanne som Verden ikke kender. Det urokkelige Vidnesbyrd opnaas kun ved Ydmyghed og Bøn; det styrker dets Besidder til at tjene Herren og taale Verdens Haan og Foragt.

Præs. J. M. Christensen takkede Ældsterne for det Arbejde, de havde udført, og opmuntrede dem til fortsat Flid og Iver for Værkets Forfremmelse. Han formanede ogsaa de Hellige til vedblivende at opfylde

deres Pligter mod Gud og hverandre, og da vilde de realisere Herrens Velsignelse til Gengæld. Efter Sang og Bøn hævedes Konferencen.

Missionærernes Beskikkelser ere som følger: Gilbert Torgersen som Præsident over Kristiania Konference; P. E. Andersen, Sekretær; L. K. Larsen Forstander over Kristiania Gren, Thor C. Nielsen, Dirigent for Sangkoret, og Hans Knudsen, Adr. Østerhaugsgade 27; i Drammens Gren: A. J. Sørensen og Richard Andersen, Thornegade 13; i Frederikstads Gren James Ericksen og Joseph Petersen, Appenesgade 15; i Frederikshalds Gren Richard Petersen og Hans G. Johnsen, Strandsgaard; i Moss Gren A. M. Nielsen og Lorenzo Eggerts, Værftsgade 16; i Eidsvold O. E. Jørgensen og Elmer H. Jørgensen, Grønnegade 106 Hamar; i Tønsberg Ole Andersen og James P. Christensen, Graabrødregade 158; i Larvik E. C. Eckmann og D. N. Sørensen, Dronningensgade 14; i Skien Heber A. Knudsen og Rudolph Stockseth, Eilert Sundtsgade 513; i Arendal James Andersen, Kolbjørnsvikgade 152; i Røken Jens Carlsen, hos John Isaaksen, Raadstø pr. Røken. Den førstnævnte af 2 Ældster i Grenen er Forstander.

Tirsdag Aften Kl. 8½ holdt Ungdomsforeningerne et fælles Konferencemøde, hvor Rapporter afgaves og et Program gennemførtes af Foreningen i Kristiania. Ældste G. M. Jørgensen og Præs. J. M. Christensen talede til de forsamlede og opmuntrede de unge til fortsat Virken for sund og nyttig Uddannelse.

Onsdag Aften havde Missionærerne en god Tid tilsammen med de Hellige, der trakterede med Chocolade og Kager, og et interessant Program blev udført, og alle følte sig vel tilfreds med Konferencefestens Udfald. P. E. Andersen, Skriver.

Undersøgelse leder til Overbevisning.

En ung Mand (W. J. K.) af tysk Herkomst, men født nær Chicago, skriver følgende til „Improvement Era":

Engang medens jeg var paa Rejse med Tog fra Wisconsin til mit Hjem i Illinios forventende et glædeligt Møde med mine Forældre, Brødre og Søstre efter min første og lange Fraværelse, faldt jeg i Søvn, lidt før Toget ankom til den Station, hvor jeg skulde skifte Tog; men jeg drømte om Hjemmet og vaagnede ikke før Toget var nær Jowas Grændse, og jeg var længere borte fra Hjemmet nu end før. Jeg stod af ved den første Station vi kom til, for at vende tilbage med det førstkommende Tog; men førend dette skete, mødte jeg en Mand, som efter en Samtale fik mig til for første Gang at gaa hen til en Mormonfor-

samling. Den Forsamling gjorde mere til min Fremtids Skæbne, end jeg den Gang kunde have tænkt.

Jeg havde hørt alle Slags Fortællinger og for 2½ Aar læst alt, hvad jeg kunde faa i Hænde, baade for og imod Mormonerne, og tilsidst besluttede jeg at vide noget om dem af egen Erfaring. Derfor tog jeg Afsked fra Forældre, Slægt og Venner, der bad og advarede mig mod dette Foretagende, og jeg forlod dem med Taarer og en Forsikring om, at jeg vilde overbevise enten mig selv eller nogle af Mormonerne om Sandheden.

Det var Nytaarsmorgen 1903 jeg ankom til Salt Lake City en ganske Fremmed. Den første Bolig jeg traadte ind i, var Salomon F. Kimballs, hvor til min store Forbavselse jeg blev modtagen, som om han havde kendt mig før. Jeg havde aldrig set ham før, og jeg var meget forundret, til han sagde: „Jeg saa Dem i en Drøm for tre Dage siden". Denne Forklaring tilligemed en Forudsigelse, at jeg vilde fatte og annamme Mormonismen og udføre et stort Arbejde for Herren, forbavsede mig endnu mere, da jeg var meget tvivlsom for Mormondrømme og Profetier; men da han fortalte mig om mine tidligere Erfaringer i Østen, og min Grund til at jeg kom Vest, blev min Forbavselse helt til Beundring. Da jeg bemærkede, at han i det mindste maatte være en god Kender af andres Tanker og muligvis god til at gætte for Fremtiden, sagde han uforbeholdent, at jeg vilde vinde en stor Sejr over mit Sindelag og komme til Troen med fuld Overbevisning.

O, hvor jeg haabede, at dette maatte ske! Tro og Overbevisning paa den ene eller den anden Side var, hvad jeg saa længe havde ønsket, og nu — hvilken Glæde vilde det ikke være — skulde det ske! Idet jeg tænkte paa den ubehagelige Følelse af Uvished, jeg saa længe havde maattet udstaa, haabede jeg det maatte ske, og jeg bad Gud i ydmyg Bøn og ventede, til jeg fik baade Tro og Overbevisning og sejrede over Vantroen. En blid Morgenstund, den 2den Maj 1903, førtes jeg af Tro og Overbevisning ned i Daabens Vand. Derefter blev jeg bekræftet et Medlem af Jesu Kristi Kirke, og vidner om den Helligaands Kraft og Virkning. Siden den Dag har jeg, enten i Storm eller Solskin, haft overvættes Glæde og de mærkværdigste Beviser for, at Mormonismen, som den kaldes, er Kristi Evangelium gengivet.

For hvem er Visdoms Rod aabenbaret, og hvo haver kendt dens kloge Anslag?

Een er (al-) vis, ja saare forfærdelig (ophøjet), som sidder paa sin Trone, nemlig Herren. (Sirak.)

Tragter efter det ædle og ophøjende.

Hvad der er værd at gøre, burde gøres godt; vi lever i en Tidsalder af Overfladiskhed og Kappelyst, da mange neppe give sig Tid til at skelne imellem det rette og det urette, det sande og det forføriske, det ophøjende og det nedværdigende; og vi maa sande Mesterens Ord, da han sagde, at „den Vej er bred, som fører til Fordærvelse;" desto værre er der mange, som vandre paa den. Sandhed og Dyd er Underlaget til en god Karakter, — Grundvolden, hvorpaa den aandelige saavel som den fysiske Udvikling hvile. Den, som er sanddru og dydig i Ord og Gerning, tro og lydig mod den indre stille Hvisken, der tilskynder Samvittigheden det gode, er man lige saa sikker paa vil udvikle en ædel Karakter, som man er paa, at Jorden vil vedblivende bevæge sig i sin Løbebane. Poeten Longfellow bemærker i Mening:

„Ej Storheds Højde nogen vandt
Ved Flyvespring i Øjeblik.
Den lade sov, mens Tiden svandt —
Mens frem og op den vise gik."

Ingen Udmærkelse opnaaes uden Arbejde, og hos den, som higer fremad mod det store og ophøjende, udfordres der utrættelig Standhaftighed i Tro og Villiekraft. Punktlighed og Nøjagtighed ere Dyder, der gaa Haand i Haand med de forudnævnte, og hvis man ikke er i Besiddelse af disse, resikerer man at forfejle Maalet.

Det bliver en sørgelig Dag for den Mand eller Kvinde, der kommer til den Slutning, at han eller hun er fuldkommen tilfreds med sig selv og med sin Tankegang, Vandel og Gerning — naar de ikke længer har en Higen og Attraa efter at gøre noget større eller bedre, end de tilforn have gjort. Hvad vor Fremtids Opnaaelser ville blive beror paa, hvad vore Tanker og Gerninger nu ere. Det er de fleste af os bevidst, at uværdige Tanker og Indskydelser undertiden opstaa, og da er det sikreste Middel for at fries fra dem, at sige: vig bag mig!

I næsten enhver Familie findes der et egensindigt Barn, men det bliver ikke et saadant tilladt at raade i Hjemmet; ejheller skulle vi for et Øjeblik tillade de underordnede Attraaer i vort Sind at raade, men lade den gode Aand have frit Spillerum til at hæve sig opad og fremad mod det højeste Maal. For hver Gang en god Indskydelse sættes i Udførelse, bygge vi paa Grundvolden til en ophøjet Karakter, og ved hver nedrig Tilbøjelighed vi overvinde, gøre vi den næste Sejr lettere at opnaa. Derfor lader os fatte uforfærdet Mod til at stræbe fremad, og erindre hvorfra vi oprindelig udsprang, og hvortil vi, naar vor Prøvestand er fuldendt, atter haabe at vende tilbage. John A. Olsen.

Guds Regering.

(Af Profeten Joseph Smith i 1842.)

Guds Regering har altid været ulig Menneskers, hvadenten det være i religiøs eller national Henseende. Guds Regering har altid sigtet til at sikre Fred, Enighed, Harmoni, Styrke og Lyksalighed, medens Menneskets Regering har haft til Følge Forvirring, Uorden, Skrøbelighed og Elendighed. Verdens mægtigste Mænds største Bedrifter have været at udrydde Nationer og omstyrte Riger, og medens de tilranede sig selv Troner og Herligheder, var det paa Bekostning af uskyldiges Liv, undertryktes Blod, Enkernes Jammer og forældreløses Graad.

Egypten, Babylon, Grækenland, Persien, Carthage, Rom, hver af disse blev løftet til Anseelse under Vaabens Klang og Krigens Torden; medens deres Anførere førte deres sejrende Armeer frem til Triumf og Herlighed, lød de døendes Sukke og Jammer og de levendes Lidelser og Elendighed højt i deres Øren. Foran dem var Jorden et Paradis, efter dem et ødelagt Vildnis. Deres Riger bleve grundlagte paa Ødelæggelse og Blodsudgydelse, og opholdte ved Undertrykkelse, Tyranni og Despotisme. Tværtimod har Guds Plan altid været at forfremme den ganske Verdens almindelige Velfærd; at stifte Fred og Enighed blandt Menneskene; at kundgøre den evige Sandheds Principper; at tilvejebringe en saadan Tilstand, som vil bringe Enighed og Broderskab blandt Menneskene, saa at Verden vilde smede sine Vaaben til Plovskær og Krumknive, saa Jordens Nationer til at leve i Fred, og tilvejebringe den tusindaarige Herlighed, da Jorden skal frembringe sin Mangfoldighed, saa sin paradisiske Herlighed og blive som Herrens Have.

De store og vise i fordums Dage have forfejlet i alle Bestræbelser paa at anskaffe evig Magt, Fred og Lyksalighed. Deres Nationer ere gaaede tilgrunde, deres Troner bleve nedbrudte i Tidens Løb, deres Stæder og største Kunstværker ødelagte; deres forfaldne Taarne og Monumenter have kun efterladt os svage Spor af deres tidligere Storhed og Pragt. De erklære som med en Tordens Røst disse uomstødelige Sandheder, at „Menneskets Styrke er kun Svaghed, hans Visdom Daarskab, hans Herlighed hans Beskæmmelse!"

Monarkier, Aristokratier og republikanske Regeringer af forskellig Slags og Grader have fra Tid til anden hævet sig til Storhed og hensmuldret til Støv igen. Planer, lagte af de største Politikere, viseste Senatorer og sindrigste Statskyndige have forfejlet deres Maal; de største Feltherrers og braveste Generalers Manøvre og de viseste Kongers Styrelser ere mislykkede. Nationer ere udsprungne og forsvundne i Rækkefølge, og de have efterladt os intet uden Historien om deres Daarskab, deres snedige Planer, deres korte Herlighed, deres svage Dømmekraft og deres daarlige Handlinger.

Have vi gjort Fremskridt i Kundskab og Visdom? Hvor findes den Mand, der kan træde frem og styre Nationers Skæbne og fremme Verdens Lyksalighed? Hvor er den Nation eller det Rige, der kan forfremme sine egne Borgeres Lyksalighed eller endog kun deres almindelige Velfærd? Vor egen Nation (de Forenede Staters), som besidder flere og større Hjælpekilder end nogen anden, er adsplittet fra inderst til yderst af Partistridigheder, politisk Underfundighed og fordelte Interesser; vore Vismænd ere forskrækkede, vore Lovgivere forbavsede, og vore Senatorer raadvilde. (Fortsættes)

Herrens Frygt er Ære og Ros og Glæde, og en glædelig Krone.

Vær ikke en Hykler for Menneskene, og tag Vare paa dine Læber.
(Sirak.)

Missionærernes Rapport for Maj 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
J. P. L. Breinholt	Aalborg	20	3773	439	3569	845	89	12		4
Joseph L. Petersen	Aarhus	18	4965	615	4178	1008	107	6		2
Niels L. Lund	København	17	5170	621	4962	742	59			1
Adolph M. Nielsen	Bergen *	17	5172	536	2453	725	87	3		
Gilbert Torgerson	Kristiania	24	2247	484	2839	815	78	4	1	1
Ephraim Petersen	Trondhjem *	18	2421	549	1724	627	55	4	1	2
Totalsum for Missionen		114	23748	3244	19725	4762	475	29	2	10

* Rapporterne fra Bergen og Trondhjem indbefatte April Maaneds Rapport der dengang ikke kom med.

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).